

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Quot mala corporibus & animabus eorum, quos insidet, inferat
diabolus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

In vita S. Do-
minici lib. 2.
cap. 9.

muisse; tympanum putasses, aut vtrēm inflatum; deinde, qua parte potuit, maximam aquarum copiam; cum ingenti vocis elatione, effudisse. Quid dico, aquam effudisse? consuetum est hoc etiam hydropē laborantibus. Audierat D. Dominicum concionantem femina à dæmone infessa, quæ, cum in frequentissima turba sederet, repentē agitata cœpit magnis editis clamoribus verba facientem interturbare. Id consilium erat: ma- ligni hostis, sed sua machina captus est. Nam vir sanctus & si- lentium imperavit spiritibus (quorum septem erant) & facto Crucis signo, iussit eos facessere. Ad imperium viri, fugatus hostis hoc prodigium reliquit, vt mulier magna carbonum & sanguinis vi per os eructata, vnà cum spiritu animam expirasse crederetur. In alijs aciculæ, crines, clauī, vitrorum & ouo- rum fragmenta, & nescio quæ non quisquiliæ reperiuntur, quæ vt non constat, quo modo intrarint, ita etiam prodigio- sè euomuntur.

V. Atque vt manifestius fiat, quanta vastatione hominem destruat malus iste inhabitator, annumerabo, quid in alijs, atque alijs vel corrumpat, vel efficiat, vt monstruosi sint. Si- quidem 1. sensus inuadit eorumq; organa hebetat, aut oppri- mit. Hinc in Euangelio legimus, alios excæcatos, alios exsur- dados, alios elinguatos, aut certè mutos factos; quemadmo- dum & grandæuam illam mulierem, quæ neque oculis, neque auribus quidquam ampliùs haurire quiuit, dæmone organa horum sensuum obstruente; de qua Wilhelmus S. Theodoricus Abbas memorat. 2. Vires depopulatur, vt se loco mouere nequeant, sicut puella, cuius meminir Fortunatus, quam Sty- gius ergastularius ita debilitate vinc̄tam tenuit, vt templum ingredi non posset. 3. Contrahit obsessos in globum, distra- hit in lineam, torquet in omnes partes, vt experientia quoti- diana sub oculos ponit, & mulier Euangelica suo exemplo te- statur, de qua supra recensuimus; nec non Eutychieus miseri- mē distortus ac volutatus, de quo Georgius Presbyter. 4. Vi impellendi quosdam sursum attollit, vt mulierem à S. Bernar- do Mediolani curatam: alios humi applaudit, ita enim filiam principis vehementissimē in terram allisit, quam supra scripsi-
mus,

Wilhelm. S.
Theodoricus
in vita S. Ber-
nardi l. 2. c. 3.
Fortunat. in
vita S. Ger-
mani Episc.
Parisiensis
c. 27.
Luc. 13. 11.
Georg. Pres-
byt. in vita
Theod. Ar-
chid. In l. 2.
Vita S. Ber-
nardi. c. 4.

mus, à Theodoro Archimandrita liberatam. Quosdam etiam in ignem, quosdam in aquam præcipites agit, ut Euangelium testatur. 5. Plurimos morbis & cruciatibus ita dissolvit, ut non solum membra ad officia sua præstanda reddantur inidonea; verum etiam ut color è vultu, gratia è genis, nitor ex oculis fugiat, formaque omnis extingatur. Ut enim, si vires integræ sint, & singula membra suis locis consistant, officijque suis fungantur, venustas quædam proportioque allubescit; ita si hæc tollantur, necesse est, ipsam quoque pulcherrimam hominis constitutionem dissolui atque destrui. Hinc quidam ex hac hominum classe, luridi, buxantesque, & instar Auernalium ymbrarum incedunt, viris timendi, pueris fugiendi; præsertim si oculi igniti, velut draconum fulgurantes, accedant. 6. Imaginationem & phantasiam ita occupant, turbant, evertunt isti Spiritus, ut obsessus se ipsum pro monstro habeat, utque non solum sibi persuadeat, se in hostes suos incidisse, belluas cruentas videre, larvas cernere, mortem præsentem habere; sed etiam ut seipsum in belluam conuersum arbitretur, eaque propter in obuios inuolet, sæuiat, eos laceret, & occidat. Talis fuit, quem gladio infesto per vrbis plateas ruentem, & quoscunque obuios petentem, teste Sozomeno, Arsacius integritati restituit. 7. Membris obsessi vitur diabolus tanquam suis instrumentis. Neque enim tantum manibus inuadit, & unguibus ad se accedentes; ut eos vulneret, laniet, discerpat. Neque calcibus solum impetit & percutit. Lingua illi ipsa est pro gladio; vox pro ferro est. Quam impias vomit blasphemias? quanta iactat in astantes conuicia? quam atroces calumnias spargit? quot falsis detractonibus nomen aliorum infamat? Ita quidem lingua energumini abutitur. Abutitur & gutture, per quod voces trudit inconditas & belluinas: sibilat ut serpens, rugit ut leo, mugit ut taurus. Sic ex latratu, Alexandria, multi vtriusque sexus sunt deprehensi, à Cerbero in potestatem redacti, ut tradit Sigebertus. Abutitur & stomacho, quem subinde monstras voracitatis ingluvie contaminat. Fuit Theodoreto teste, à vulpe

Marc 9.

Sozom. lib. 4. cap. 15.

Sigebert. ad An. Domini 517. in Chron. Theodoret. in hist. SS. PP. sect. 13

Nnnn 3

Tarta

Palladius in
vita Abbatis
Macarij lect.
37.

Tartarea obsessus, qui tamen, vno die, triginta gallinas degularet, appetitionem tamen non poterat extinguere satietate. Tanta fames cum dæmone expulsa est à S. Macedonio, aqua benedictâ. Hic talis prius helluo, postea parua gallinæ particula fuit contentus. Alium fuisse refert Palladius, qui trium modiorum panes, vna vice deuorare solebat, & eosdem mox eructans resoluebat in vaporem. Quin supra omnem Erisichthonem adeò rabiose famelicus fuit, vt, si panes deessent (quis enim ei pistor poterat satis pinsere?) sua ipse excrementa comederet, & vt ferculo potus responderet, suum ipse locium potitaret. Quis, in hoc misero homine, dubitaret spiritum immundum habitasse? Qualis hospes, tale epulum. Abutitur denique & vultu. Neque enim minaces sunt tantum obsessorum & tragici oculi, sed etiam ipse reliquus vultus horribilis est ac truculentus, quando se se vult exerere cacodæmon; & qualem aspectum ne in ipso Atreo finxerunt Poëtæ. Quid ita? Nimirum quales ipsi sunt maligni spiritus in oculis Dei, & in sua perturbata deprauataque voluntate, tales formas plerumque coguntur etiam in arreptitijs exprimere; vt hospes vel de hospitio possit agnosci. Quin etiam non coacti, sponte sua, truces volunt videri & crudeles, vt terreant, & timeantur. Non rarò certè ita pingunt genas, rugant frontem, pandunt rictum, stringunt dentes, vibrant oculos, distrahunt capillos, vt supra horrorem omnium Furiarum intuentibus horribiles ac metuendi videantur. Talia monstra ex hominibus facit Orcus, vt taceam cum etiam sepe in ipsam animam grassari, si permittatur; siquidem dum corpora affligit, etiam in animas quædam detrimenta manant. Sicut enim, quando corpora bene affecta sunt, non exigua emolumenta in animas redundant; ita vice versa, eorundem molestiæ animas impediunt ab exercitio virtutum, quarum nonnulla opera vel membrorum ministerio indigent, vel certè eorum doloribus retrahuntur. Et quamuis dæmon hominum voluntatem per se impellere non possit, potest tamen inclinare, dum in corporibus illecebras excitat, & ea sensibus externis internisque proponit, quæ magnum pondus addunt voluntati. Siquidem corpus quod

Cap. 9. 13.

CONTINU-

corrumptur, aggravat animam, & terrena habitatio deprimit sensum multa cogitantem. Quoniam etiam habitus virtutum, quos importunus iste habitator inuenit, non extinguat, ita tamen sæpe hebetat, ut nullam possint vel modicam habere functionem; præcipue eos, qui intellectum fulciunt, & proinde phantasmatum auxilio indigent. Dum enim validus est in phantasmata, per ea etiam obfuscat intellectum. Sic non tantum corpus fit ab hoc incola miserum & monstrosum, sed anima quoque ipsa destruitur, ut homo talis hominem non agat, sed fit quodammodo incarnatus dæmon. Quas ob causas, inter maxima beneficia diuina, est vnum, à dæmone insidente liberari; &, quod pauci agnoscunt, multo maius; dæmonem ita arceri, ut nos semper volens, nunquam tamen audeat inuadere. Multos sanauit Iesus, multa varijs beneficia contulit, quæ iussit taceri, & nemini dici: at quando, apud Gerasenos, eiusmodi hominem liberauit, dixit illi: *Redi in domum tuam, & narra, quanta tibi fecit Deus.* Quod & ipse, qui sanatus fuerat, agnouit. Nam abiit per uniuersam ciuitatem, predicans, quanta illi fecisset IESVS, quem proinde, tanquam Deum, quem iussus est prædicare, agnouit.

Luc. 8. 39.

Hæc talia igitur tantaque hominibus damna ab hoste humani generis cur inferri sinit Deus? Nam sine eius nutu non inferuntur. Si enim Iobum non potuit vel in fortunæ, vel in corporis bonis attingere, nisi potestate à Mundi Authore & Governatore accepta; quanto minus poterit in ipsum hominem intrare & vires eius inibi vastare, sine concessa sibi à Numine, permissaque facultate? Enimvero si neque in porcos potuit ingredi, sine eius permisso, quis credat, id illi in homines licere, nisi diuina prouidentia ita ordinante? Quanta enim dæmones damna corporibus & animabus obsessorum inferant, vidimus. Si non refrænarentur, omnia pessum irent. Est in illis vis maxima, voluntas nocendi summa: &, ut scriptura ait; *Non est super terram potestas, qua comparetur ei.* Etenim, si permittantur, omnia nunc possunt operari, quæ in natura pura facere potuissent; cum post peccatum naturalia in eis integra manserint, ut cum S. Dionysio, & S. Thoma scholastici Do-

VI.

Iob. 1. 12. & c. 2. 6.

Luc. 8. 32.

Iob. 41. 24.

S. Dionys. de diuin. nomina, cap. 4.